

ပရိသတ်ကြီး
နေ့စဉ်
ကြည့်ရအောင်

ပန်းချီဆွဲဆောင်ကျော်ညွန့်အဖွဲ့

အခန်း (၁)

ရန်ကုန်မင်္ဂလာဒုံဥယျာဉ် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်အဆောက်အ
ဦထဲမှာ ရင်ခုန်လှိုင်းတွေ ကျရောက်နေသလားထင်မိ၏။ "ခန့်တိုင်းခန့်"
ဆိုသည့် ယောက်ျားသားတစ်ဦးရင်ထဲမှာ ဝုန်းခိုင်း ကျဲနေသည် ။ မုန်တို
င်းထန်နေသည် ။ နှလုံးအိမ်က နဂါးပွက်အိုင်ထဲကျရောက် နေသလား။
နွဲ့တွေဝုန်း ခနဲတစ်ချက် ထပွက်တိုင်း နှလုံးသား လွင့်တက်ခုန်မြောက်
လာပြီးမှ အရှိန်နှင့်ပြန်ပစ်ချလေသလား။

လေယာဉ်မကြာမီဆိုက်တော့မည် ဆိုသည့် အချက်ပြမီးနီလေးနှင့်
နာရီသည် ခန့်တိုင်းခန့်၏ ရင်ထဲသို့ မုန်တိုင်းတစ်ခုကိုပို့လွှတ်နှိပ်စက်နေ
၏။ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားရပါဘိခြင်း။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါ ... ဘယ်တုန်း
ကမျှ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မချစ်ဘူးသည့် အချစ်မျိုးနှင့် "မယ်"ဆိုသည့် ရှင်ငြိမ်း
မယ် ကလေးကို ချစ်မိ၏။ အဲသည် "မယ်"၊ "တိုင်း"၏ ရင်နှစ်သည်းအူက
လေး၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ "တိုင်း" ရှေ့မှောက်သို့ရောက်လာပါတော့မ
ည်။

လေယာဉ်ဆိုက်ပါပြီ။

ပြည်ပဆိုက်ရောက်ဆောင်တွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မရသည် မို့
အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်လိုက်သည် ။ ကြိုဆိုနေသူ အများ ထဲသို့ တိုးဝင်
လိုက်၏။ "ဘာကြီးလဲဟ" ... ဆိုတာမျိုး၊ ဖွင့်မပြောရုံတစ်မယ်၊ အနီးအ

နားမှ လူတွေအားလုံး၏ ဒေါသနှင့်မျက်စောင်း၊ အချက်ပေါင်းများစွာ၊ ထုထည်ကြီးမားစွာ တို့ကို နှစ်သက်စွာခံယူပြီးမှ ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက်ခဲ့၏။ လေယာဉ်တံခါးပွင့်၍ လှေကားကျလာသည်။

ချစ်လှစွာသော မယ်လေးဆင်းလာတော့မည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းလာသူဟာ မယ်ဖြစ်နေမလား။ မယ်နှင့်အတူ နှင်းပွင့်လည်း ပါလာမှာ မို့၊ မယ်တို့ နှစ်ယောက်ကို တခြားလူတွေကတော့အံ့ဩထူးဆန်းစွာစိုက်ကြည့်ကြမှာ ပါပဲ။ ခန့်တိုင်းခန့်ဆိုသည့် ယောက်ျား၊ မယ့်အခေါ် "တိုင်း" ... အဖို့မှာ တော့ ...။

"ဟောဒါ ... မယ်"

ဟု လက်ဖျားလေးကိုဆွဲမြှောက်အော်ဟစ်ပြီးမှ ကိုယ့်ချိုင်းကြားမှာ ညှပ်လျက် တွဲခေါ်လာနိုင် မှာ သေချာ၏။ မယ်နှင့် နှင်းပွင့်ကို ဘယ်သူမှ မရွေးနိုင်ပါဘူးထား။ တိုင်းကတော့ ရွေးနိုင်မည်သာ။ လူတကာမှာ ကျတော့ မျက်စိအမြင်နှင့်သာကြည့်ခွင့်ရလျက် တိုင်းကျတော့ အချစ်နှင့်ကြည့်မှာ လေ။ ဟော ... ပထမဆုံးစတင်ဆင်းသက်လာသူက ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ယောက်ျား ကြီးတွေ၊ နောက် မိန်းမတွေ၊ ကြီးသလား၊ ငယ်သလား၊ အရွယ်ခွဲခြားနိုင်လောက်အောင်မမြင်ရပါ။ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား၊ ဘုန်းကြီးလား၊ ဆိုတာလောက်ပဲကွဲပြား၏။ ဒါတောင် ... ဘောင်းဘီ နှင့် ရုပ်အင်္ကျီတွေနှင့် တချို့ကျတော့ ယောက်ျားမှန်း၊ မိန်းမမှန်းတောင် သိပ်မသေချာပါ။ တိုင်း ... ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်ရိုက်ပစ်ချင်သည်။ ဒီလောက်တောင်ပဲ အမြင်မှိန်ရသလား။

ဘတ်စ်ကားကြီးပေါ် တက်သွားသည် အထိ မယ်နှင့်နှင်းပွင့်တို့ ကို သေသေချာချာ မမြင်လိုက် ရပါ။ တိုင်း ... အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနှင့် အကောက်ခွန်ဌာနဆီ သို့ မြင်ရသ

လောက်မျှော်ကြည့်လိုက်သည် ။ ဆံပင်မတိုမရှည်၊ ပခုံးကျော်ကျော်နှင့် မြန်မာအင်္ကျီ ရင်စေ့ လက်ရှည်၊ မြန်မာချည်ချိတ်ထဘီလေးတွေ (ဆင်တူ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေနိုင်သေးသည်) ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ရှာ၏။

မတွေ့ပါလား။ ပါမလာဘူးလား။

မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်သည် ။ ဗန်ကောက်မှာ နားနေတုန်းကတောင် ဖုန်းလှမ်းဆက်သေးသည် ။ ဗန်ကောက်ရောက်ပြီတဲ့ ၊ မယ်ကလည်း ပြောသည် ။ နှင်းပွင့်ကလည်း ပြောသည် ။ တိုင်းလိုအပေါ်ထပ် ပြေးတက်လိုက် အောက်ထပ် ဆင်းပြေးလိုက် အလုပ်ရှုပ်မနေဘဲ၊ ဣန္ဒြေရစွာကြိုနေသည့် မိုးပွင့်တောင်မှ ကြိမ်ကုလားထိုင်တွေမှ ထရပ်ကာ ဝင်လာမည့်လမ်းကို ခြေဖျားလေးထောက်ကာ ကြည့်နေပြီ။

"မတွေ့သေးဘူး"

တိုင်းကမျက်ခုံးအတွန့်ကျိုးနှင့် ရှုံ့ပြောလိုက်သည် ။ မိုးပွင့်လှောင်ပြိုးလေးနှင့် နှာခေါင်းရှုံ့ပြု ၏။

"လာမှာ ပေါ့၊ ဘယ်ထွက်ပြေးမှာ ကျလို့ "

"ဟာကွာ"

"ဟင်"

အာမေဩတ်နှစ်ခုပြိုင်တူရုန်းထွက်လာတော့သည် ။ တိုင်းနှင့်မိုးပွင့်... နှစ်ယောက်သား အံ့ဩ ငေးနှင့် ယာယီကြောင်လေ၏။

"မယ်"

"နှင်းပွင့်"

ခေါ်သံနှစ်ခုပြိုင်တူမှာ မိုးပွင့်ခေါ်သံက နည်းနည်းလေး နောက်ကျ၏။
။ နာမည်နှစ်ခု တစ်ဆက်တည်းလိုဖြစ်ကာ "မယ်နှင်းပွင့်" ... ဟု အသံ
ထွက်လာသည်။

တိုင်း မင်သက်ငေးနှင့်ကြောင်ဆဲ ဖြစ်၏။ မိုးပွင့်ကသာရှေ့သို့ တိုးထွက်လိုက်သည်။ ။ မတွေ့၊ မတွေ့နှင့် တွေ့မယ်တွေ့တော့ အံ့ဩထူးဆန်းနေရတော့သည်။ ။ မယ်ကတော့ ထားပါတော့၊ တိုင်း စကားနှင့် ပြောရလျှင်ဘိလပ်သူ။ နှင်းပွင့်က မြန်မာပြည်မှာ မွေး၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် အသားကျ စွာနေပြီးမှ ၊ အင်္ဂလန်သို့ သုံးလအလည်လိုက်သွားလိုက်တာ နှင့် ဒီပုံဒီပန်း ဖြစ်လာရသတဲ့ လား။ မယ်ဆိုသည့် ဘိလပ်သူကလည်း ပထမအခေါက်တုန်းကတော့ ရင်စေ့လက်ရှည်နှင့် ချိတ်ထဘီကို ခါးကမချ။

ခုကျတော့ ...။

အင်္ကျီဘလောက်စံပွပွကောင်းကင်ပြာရောင် ကုတ်လော်လာနှင့်၊ အသားထူပေမယ့်၊ လက်မောင်းသားနည်းနည်းပဲထွက်သည့် ဒစ်စကိုလက်ခေါ်သော ခပ်တိုတိုပုံစံ၊ ခါးနောက်ပိုင်းက အင်္ကျီစေ့တွေကို လုံးထွေးသိမ်းဆွဲစည်းထား၏ ၊ ဒီဖက်ရှင်ကတော်တော်အောက်နေပြီမို့ ပြန်လည် ဆန်းသစ်ခြင်းလားတော့ မသိပါ။ ခါးအောက်ပိုင်းက ဂျင်းဘောင်းဘီက ခပ်ကြပ်ကြပ်ဆိုရပေမယ့် အရုပ်ဆိုးလောက်အောင်ကြပ်ထုပ်ဆီးတော့လည်း မဟုတ်ပါ။ ပေါင်ရင်းနားမှာ ခပ်ကြပ်ကြပ်မှ တဖြည်းဖြည်းပွဆင်းလိုက်တာ ခြေဖျားကျတော့ အတော်ကြီးကို ပွနေပြီ၊ တောက်လျောက်ပြေပြေ ပွဆင်းမို့ အောက်နားကျမှ ကပ်ပြီးကားသွားတာလောက် အကြည့်ရမဆိုးပါ။ ဘောင်းဘီတွေက ရှည်လှသည် မို့ ဖိနပ်မြုပ်နေသည်။ ။ လမ်းလျှောက်မှ ပဲရှေ့ဦးနက်နက်ကလေးပေါ်၏။ ဦးထု

ပဲအနက် တွေကိုယ်စီ၊ အင်္ကျီကကောင်းကင်ပြာဖျော့ဖျော့ အသားထူအသားပျော့၊ ဂျင်းဘောင်းဘီကလည်း အပြာလွင်လွင်ပါပဲ။ အသစ်စက်စက်ကြီးကို အဟောင်းလိုပျော့ကျသွားအောင် တကူးတကစီမံ ထားသည် မို့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ထွေးထွေးအိအိ ရှိနေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... လှတော့လှသည် သာ။

မြန်မာမကလေးနှစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ၊ ကပြားမလေးနှစ်ယောက်ပုံစံနှင့်လည်း ပင်ကိုယ် အလှက ပေါ်လွင်ဆဲပါပေ။

"ဟေး"

တစ်ယောက်တည်း အော်တာလား နှစ်ယောက်လုံးအော်တာလားတော့ မသိ၊ အသံတစ်ခု တည်းထွက်လာပေမယ့်၊ လက်မြှောက်ပြတာကျတော့ ဆင်တူမို့၊ နှစ်ယောက်ဆီမှ လက်နှစ်ချောင်း မြောက်တက်လာသည် ။ မိုးပွင့်က ရွေးရခက်ကြီး ပုံစံနှင့် မျက်နှာကိုစူပြလိုက်သည် ၊ တိုင်းကလုပ် လာပုံကို သိပ်မကျေနပ်ချင်ပေမယ့်။ ကိုယ်သည်းအူကိုတော်ရုံနှင့် စိတ်ဆိုးရက်သူ မဟုတ်သည် မို့ ရင်ခုန်ပြီးနှင့်ပဲကြိုလိုက်တော့သည် ။

"မယ်"

ဆင်တူမလေးနှစ်ယောက်ကို သေချာစွာကြည့်လိုက်သေးသည် ။ ရုပ်ရည်ချင်းရွေးမရအောင်တူ တာက ပြုပြင်ဖန်တီးထားတာ မဟုတ်ပေမယ့်၊ ဆံပင်ပုံ၊ ဦးထုပ်၊ အင်္ကျီဘောင်းဘီမှ အစဆင်တူ လုပ်လာတာ၊ တိုင်းကိုတမင်စိန်ခေါ် အကဲစမ်းတာဟု သဘောပေါက်လိုက်သည် ။ အရပ်ချင်း တိုင်းကြည့်လိုက်တော့လည်း တူတူ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ပိုမြင့်သည့်ဒေါက်ဖိနပ်ကို စီးလာ ခဲ့ပြီ။ သို့ပေမယ့် ... ဘောင်းဘီရှည်ကြီး ခြေအိုးပွကြီးတွေက ခြေထောက်တွေလိုက်မကြည့်၊ ဘယ်သူ ဒေါက်ဖိနပ်ခွာပိုထူသလဲ ကြည့်ခွင့် မရလျှင်၊ မည်သူသည် အရပ်ပိုမြင့်၍ မ

ည်သူကနည်းနည်းပိုနိမ့် မှာ ကို သိခွင့် မရနိုင်တော့ပါ။

သို့ပေမယ့် ...

တိုင်းလေ။ ခန့်တိုင်းခန့်ဆိုသည့်ယောက်ျား၊ ဦးမင်းခန့်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ခန့်တို့ ၏ သား။ အဖေကို အမေက "ကိုခန့်"၊ အဖေက အမေ့ကို "ခန့်"၊ ခန့်တွေရှုပ်လှပြီမို့သားကို "ခန့်" မခေါ်တော့ဘဲ "တိုင်း" ခေါ်ခဲ့ပေမယ့်၊ ခန့်တိုင်းခန့်ဆိုတာ ... သိတယ်မဟုတ်လား။

ရင်ထဲမှာ အသည်းရှိသည် ။ နှလုံးရှိသည် ။ အလွန်တရာချစ်တတ်လွန်းပါသည် ။ မျက်ဝန်းမှာ အချစ်ထည့်၍ ကြည့်လိုက်လျှင်၊ ဆင်တူနှစ်ယောက်တည်းမှ မည်သူသည် ၊ ကိုယ်ချစ်သည်အူဆိုတာ မသိဘဲနေမှာ တဲ့ လား။

"မယ်"

လက်ဖျားလေးတစ်ခုကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည် ။

"ဟင် ... အစ်ကိုတိုင်း၊ နှင်းပွင့်ပါ"

သွားပါပြီ။ ခြေလှမ်းမစမီက ကွဲနှင့်၏။ ချက်ချင်းပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပေမယ့် မယုံသင်္ကာစိတ် နှင့် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သေးသည် ။

"အလကား ... မမကနောက်နေတာ၊ အဲဒါ ... မမလေ၊ ကျွန်မကမှ နှင်းပွင့်ပါ"

နောက်တစ်ယောက်က လက်ဆွဲမခံရမီ ကြိုတင်ကာကွယ်နေသည် ။ တိုင်း ... နှစ်ယောက်လုံး ကို သေချာစွာထပ်မံကြည့်ပြန်၏။ အရပ်ကိုပါ တညီတည်းပြုပြင်ဖန်တီးလာမှ တော့၊ သူတို့ ဆီမှာ "ခန့်တိုင်းခန့်အရူးလုပ်ရေး" စီမံကိန်းကြီးပါလာမှာ သေချာ၏။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း လူမှားနိုင်သည် ။ မှန်သည် ပဲထား၊ မှားပါပြီ ... အပြောခံရမှာ သေချာတာမို့ ဘ

ယံသူလက်ကိုမှ ဆွဲဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ ပါ။

"တို့ တော့ မရွေးတတ်ဘူး၊ လိုက်ခဲ့ပေကြတော့ မယ်နှင်းပွင့် တို့ ရေ"

မိုးကမယ်နှင်းပွင့်ဟု ရော၍ ခေါ်လိုက်ကာရှေ့ဆုံးမှ စထွက်သည် ။
ပြီးတော့၊ မယ်နှင်းနှင်းပွင့်။ တိုင်းကနောက်ဆုံးမှ လိုက်သည် ။ ဖားလျား
ချဆံပင် အတိုအရှည်ကိုလည်း ညှိခဲ့ကြ၏။ နည်းနည်း ကလေး၊ မဆိုစ
လောက်ကလေး ပိုဝသော နှင်းပွင့်ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း အလေးချိန်
လျော့ခဲ့ပုံရ သည် ။ အရပ်ကိုတောင် ညီအောင်ညှိတာပဲ။ ဘောင်းဘီရှည်
ဒရွတ်ဆွဲအောက်မှာ လေဒီရှူး၏ ခွာသေးသေးနက်နက်လေးကိုတောင်
လက်တစ်ဆစ်ပြည့်အောင် မမြင်ရ။

နေနှင့်ဦးပေါ့ မယ်လေးရေ။

"မယ် ... မပြန်တော့ဘူး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့" "ဟုတ်ကဲ့"

အသံနှစ်ခုပြိုင်တူထွက်ကာ ခေါင်းနှစ်ခုပြိုင်တူညိတ်တာကို ခေါ်ခင်ခင်
ခန့်က အသံထွက် အောင်ရယ်မောလိုက်သည် ။

"လေဆိပ်ကကြိုပြီး အိမ်ကိုပဲ ခေါ်ခဲ့" ... ဟု အမိန့်ချထားသည် မို့
ဒေါ်ခင်ခင်ခန့် အိမ်သို့ပဲ တန်းလာခဲ့ရ၏။

"သမီးနှစ်ယောက်လုံးကို မေမေခန့်မွေးစားတော့မှာ "

"ရှင်" "ရှင်"

ဦးမင်းခန့်ပါ ရယ်မောလိုက်သည် ။ တိုင်းကဖေဖေကို လှမ်းကြည့်ရင်း အံ့သြသည် ။ ဖေဖေက သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေ သူလုပ်ပြီးလျှင် တခြားမည်သည့်ဝီစီကိစ္စမျှ စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။ စာအုပ်မျိုးစုံ ဖတ်နေတတ်သူ ဖြစ်၏။ ခုကျမှ ဧည့်ခန်းထွက်ကာ ရယ်လား မောလားတွေဖြစ်နေသည် ။ မေမေက "ထိုင်နေ" အမိန့်ထုတ်ထားလို့ များ လား မသိ။ တိုင်းအသက်တော်တော်ကလေးကြီးသည် အထိ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လုံးဝချင်ခင်ပုံမရ၊ မေမေကနေရှိသရွေ့ အချိန်ရှိသရွေ့ ဖေဖေအပေါ် ငြူစူမောင်းမဲ၊ အပြစ်တင်၊ ရန်လုပ်၊ ဖေဖေကဆွံ့အနားမကြားသူလို လျစ်လျူရှုနေလာခဲ့ကြသည့် မိဘနှစ်ပါး။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ဘယ်လို နားလည်မှုရသွားသည် မသိ၊ မေမေရန်လိုပွဲကြီး ချုပ်ငြိမ်းသွားကတည်းက၊ ကြီးမှ ချစ်သည့် ကြီးချစ်ကြီးတွေဖြစ်ကာ သမီးရည်းစားစုံတွဲလိုလို၊ အမြင်မကလက်ပါပဲ အကြင်နာတွေပိုလိုက်ကြတာ ဆတ်ဆတ်တုန်၊ အဲသည် လို ထူးဆန်းသော ဆက်ဆံရေးနှင့် မိဘနှစ်ပါးမှာ မေမေ့ဩဇာညောင်းတာကတော့ ယနေ့ထက်တိုင်ပါ။

မေမေကအနိုင်ယူဖို့ ထက်၊ "နွဲ့ဆိုး"ဆိုတာကို ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ သရုပ်ဖော်ချင်နေသလို၊ ဖေဖေကလည်း "အကြင်နာနှင့်ပေးဆပ်ခြင်း" ... တွေဒလဟော စီးသွန်ပြချင်နေသူ ဖြစ်၏။

"မိုးဆီမှာ ... ညည်းသမီးကျုပ်ကိုပေးလို့ တော့ မရရအောင်တောင်းရမယ်၊ ကြားလားနှင်းပွင့်"

"ဟုတ်ကဲ့" "ဟုတ်ကဲ့"

"ဪ ... အေး၊ အေး၊ ဒီနှစ်ယောက်ထဲမှာ ဘယ်သူက ရှင်ငြိမ်းမယ်လဲ"

မည်သူမျှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ကြပါ။

"ဟောတော့ ... ရှင်ငြိမ်းမယ် မပါဘူးလား၊ ဒီနှစ်ယောက်ထဲမှာ "

"သမီးက နှင်းပွင့်ပါ" "သမီးက နှင်းပွင့်ပါ"

အသံပြိုင်တူ ထွက်လာပြန်သည်။

"ဪ ... ဪ ... နှစ်ယောက်လုံးကနှင်းပွင့်ပေါ့။
မယ်ကလန်ဒန်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ထင်တယ်၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ သမီးတို့
အားလုံးသုံးမြွှာပူးဖြစ်လိမ့်မယ်"

ဆင်တူမလေးနှစ်ယောက် ရယ်လိုက်ကြသည်။

"သမီးတို့ နှစ်ယောက်လုံး ဒီမှာ ပဲနေလိုက်တော့လေ"

ဦးမင်းခန့်က ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေပုံကြီးနှင့်ဝင်ပြောသည်။

"ဖေဖေနဲ့ မေမေတောင်လိုက်ကြိုမလို၊ မေမေကလေဆိပ်မှာ အကြာ
ကြီးစောင့်ရရင် ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ မလိုကတာ။ ခုလည်း လည်တဆန့်ဆ
န့်နဲ့ မျှော်နေကြတာ၊ နှင်းပွင့်က မခင်မိုးကြည်ဆီ မပြန်နဲ့ တော့"

တိုင်း ... ဖေဖေကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေကပါမွေး
စားဖို့ စိတ်ထက်သန်နေ တော့တာကိုး။

"ဒါဆိုလည်း ... နားရင်နားကြပါလား"

ခုနေလမ်းထလျှောက်လျှင်တော့ ဖိနပ်တွေအိမ်ရှေ့မှာ ချွတ်ခဲ့ပြီမို့ အ
ရပ်အနိမ့်အမြင့်ကို သိနိုင်ပြီဟု တိုင်းကတွေးလိုက်၏။

"အစ်ကိုတိုင်းက မမမိုးပွင့်ကို ပြန်ပို့ချေဦးလေ"

တစ်ယောက်ကပြောလိုက်၏။ ဒီလိုဆိုတော့သူက နှင်းပွင့်လား။

"ဟုတ်သားပဲ၊ အစ်ကိုတိုင်းရဲ့ ၊ အန်တီမိုးက မမမိုးပွင့်ကိုမျှော်နေမှာ ၊
နှင်းပွင့်ကလည်း ဒီမှာ နေရဦးမယ်ဆိုရင် အန်တီမိုးအတွက် လုပ်ကိုင်
ပေးမယ့်သူလိုမှာ "

ဩ ... သူပြောပုံက၊ သူလည်း နှင်းပွင့်ပဲပေါ့လေ။

"အေးလေ ... ပြန်မလား မိုးပွင့်"

"ဒီနှစ်ယောက် ဘယ်ဟာဘယ်သူလဲ သိချင်သေးတယ်"

"ကျွန်မက နှင်းပွင့်ပါ" "ကျွန်မက နှင်းပွင့်ပါ"

အသံပြိုင်တူ ထွက်လာပြန်သည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ နှင်းပွင့်တွေချည်းဖြစ်ချင်နေရတာလဲ။ ရှင်ငြိမ်းမယ်က
ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ"

တိုင်းစိတ်တိုတိုနှင့် အော်တော့လည်း နှစ်ယောက်လုံးရယ်ပြန်၏။

"နှင်းပွင့်နှစ်ယောက်ထဲက နှင်းပွင့်အစစ်ကို ဖယ်လိုက်ရင် ကျန်တစ်
ယောက်ဟာ မယ်ပေါ့"

တစ်ယောက်ကပြော၏။

"ကျုပ်ရွေးထုတ်ခဲ့ပြီးပြီ"

"အဲဒါ အမှားကြီး၊ ခုပြောလေ"

"ဒီမှာ "

တိုင်းက တစ်ယောက်ဘေးသို့သွားကပ်ကာ လက်ဖျားကို ဆွဲမြှောက်
လိုက်၏။

"ကျွန်မက နှင်းပွင့်"

လက်ဆွဲ မြှောက်ခံရသူက လက်ဖျားကိုရုန်းထွက်ကာ တခီခီရယ်လျက် ဖြေရှင်း၏။

"စောစောက လေဆိပ်မှာ တုန်းကျကတော့ ကျွန်မကို မယ် ဆိုပြီး လက်လာဆွဲတာ၊ အစ်ကို တိုင်းက တစ်ခါရွေးတစ်ယောက်၊ ဘယ်တော့အမှန်ရမှာ လဲ"

"မသိဘူးကွာ၊ မသိဘူး"

တိုင်းဒေါသကိုပဲ ဟာသဖြစ်နေကြတော့သည် ။

"တို့ ပြန်မယ်ကွာ၊ နှင်းပွင့်မကလို့ မိုးပဲပွင့်၊ နွေပဲပွင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ တို့တော့ပြန်မယ်၊ မေမေမျှော် တော့မယ်"

"မိုးပဲပွင့် နွေပဲပွင့်"ဟု လိုက်ဆိုကြည့်ကြရာ အမှန်မဆိုနိုင်ပဲ မိုးပွဲပွဲ ဖြစ်သလို နွေပွဲပွဲ ဖြစ်လိုဖြစ်မို့ရယ်ကြရပြန်၏။

"ဘဘနဲ့ ကြီးခန့် ... မိုးပြန်မယ်"

"အေး ... အေး ... ညကျမှ လာလည်မယ်၊ သူတို့ နဲ့ တူတူ၊ သားကလို ကံပို့မှာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အေး ... သွား၊ သားကားကိုဖြည်းဖြည်းမောင်း၊ နှစ်ယောက်လုံးနှင်းပွင့်ဖြစ်နေလို့ စိတ်တိုပြီး ဒေါသနဲ့ လည်း မမောင်းနဲ့ ဦး"

တိုင်းမျက်နှာက ခပ်ပုပ်ပုပ်ပဲ ဖြစ်နေသည် ။

"ညကျမှ လာခဲ့မယ်ဆို အန်တီမိုးလို့ ပြောပါ"

"ကျွန်မ ညမှ လာတော့မယ် မမိုး"

နှစ်ယောက်လုံးက နှုတ်ဆက်သည် ။ မိုးအိမ်ပေါက်ဝမှ ထွက်သွား

တာကို မည်သူမျှလိုက်ပါ နှုတ်ဆက်ပို့ဆောင်ခြင်းမရှိ။
ထိုင်ရာမထရှိနေခြင်းကိုက တစ်ယောက်ကနည်းနည်းအရပ်ပို နိမ့်တာ
လူသိမခံချင်လို့ ပဲလေ။

နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ။ ကြိမ်းရတာတွေလည်း များ ပါပြီ။

"ကြီးခန့်က ဘယ်လိုစိတ်ကူးရှိလို့ လဲ မသိဘူးနော်"

နှင်းပွင့်က မယ့်ကိုလှမ်းပြောလိုက်သည် ။ "သမီးတို့ နားကြ" ...
ဆိုပြီး အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုဆီသို့ပို့ခဲ့၏။ အစက ဘာအတွက်သုံးသည့်
အခန်းမှန်းမသိ၊ အိပ်ခန်းအတွက်ဆိုလျှင်တော့ တော်တော်ကျယ်သည့်
အခန်းကြီးပါ။ ဟိုဘက်ဒီဘက်မှာ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်တစ်လုံးစီချ
ထား သည် ။ မှန်တင်ခုနှစ်ခု၊ စာရေးစားပွဲနှစ်ခု၊ ရေခဲသေတ္တာနှင့် တီဗီ
ကျတော့ တစ်လုံးစီပဲရှိ၏။

"မယ်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ဒီမှာ နေဖို့ အခန်းကအစ စီမံထားပြီးနေပြီ
နော်"

"နှင်းပွင့်က အန်တီမိုးဆီ မပြန်ရတော့ဘူးလား"

မယ်က ပခုံးလေးစုံတွန့်လိုက်သည် ။ လက်ဝါးလေးဖြန့်ပြ၏။

"အဲဒါမျိုး လုပ်တတ်အောင်လည်း ကျင့်ထားဦး"

"နှင်းပွင့် သိပ်မလုပ်တတ်ဘူး မမရဲ့ "

"ဘာခက်တာလိုက်လို့၊ ခါးကိုလည်း ဒီထက်ဆန့်ဦးကွ"

"မယ်" ဆိုသည့် ရှင်ငြိမ်းမယ်က အင်္ဂလန်မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကြာနေခဲ့ရသူမို့ အမူအရာ လေးတွေက အနောက်တိုင်းသူတို့ လှုပ်ရှားဟန် သိုးသိုးသွက်သွက် ကလေးတွေရှိသည်။ ။ လွန်ခဲ့သည့် တစ် နှစ်ခွဲခန့်က "မယ်" မြန်မာပြည်သို့ လာခဲ့သည်။ ။ အဲသည် တုန်းမှာ မယ် နှင့်ချွတ်စွပ်တူ နှင်းပွင့် ဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့်ဆုံခဲ့ရ၏။ "နှင်းပွင့် ... မယ့်ဆီလာလည်ပါ" ... ဟု မယ်အထပ်ထပ်မှာ သွားသည်။ ။ ဖုန်းခဏခ ဏဆက်၍ ခေါ်သည်။ ။ လေယာဉ်လက်မှတ်ပို့သည်။ ။ နှင်းပွင့်၏ မွေးစား မိဘ တွေက လူကြိုကောင်း ကောင်းရသည် မို့ နှင်းပွင့်ကို ထည့်ပေးလို က်ရသည်။ ။ နှင်းပွင့် သုံးလပဲနေခဲ့၏။

ခုနှင်းပွင့်အပြန်မှာ မယ်ပါပြန်လိုက်လာခဲ့သည်။ ။

"သမီးတို့ နှစ်ယောက်လုံးဘယ်သူက နှင်းပွင့်၊ ဘယ်သူဟာ ရှင်ငြိမ်း မယ်မှန်း သားမသိစေနဲ့ ၊ အမြဲတမ်း ဆင်တူဝတ်စားပြီး ကြီးခန့်အိမ်ကိုပဲ လာခဲ့ကြ" ... တဲ့။ ။

ဒေါ်ခင်ခင်ခန့်က လန်ဒန်သို့တိုင် ဖုန်းဆက်၍ အကြိမ်ကြိမ်မှာ ၏။ နှင်းပွင့်ကတော့ ဒေါ်ခင်ခင်ခန့်အဆိုအမိန့်ဆိုလျှင် အသားကျနာခံပြီးသားဖြစ်သည်။ ။ နှင်းပွင့်မပြောနှင့် နှင်းပွင့်ကို မွေးစား ခဲ့သည့် မိဘများ ဖြစ်ကြသော ဦးတင်မောင်ကြည်နှင့် ဒေါ်ခင်မိုးကြည်၊ သူတို့ သမီးရင်း မိုးပွင့် ကြည် ... အားလုံး၊ ကြီးခန့်က ရှင်ဆိုရှင်၊ သေဆို သေ၊ ချစ်ကြောက်ရိုသေစွာ လေးစားအားကိုးကြ၏။ စင်စစ် ... မယ်က ဒေါ်ခင်ခင်ခန့်နှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်သူဖြစ်သည်။ ။ မယ်က ဆန္ဒမရှိ လျှင် ငြင်းပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ။ သို့ပေမယ့် မယ်မငြင်းဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်။

ခုတစ်ခေါက်မှ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဟိုလွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခွဲ၊ မယ် ...

မြန်မာပြည်သို့ ပထမဆုံး အကြိမ်ပြန်လာလည်စဉ်ကတည်းက ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ အမိန့်ကိုနာခံခဲ့ဖူးပြီပဲ။ အဲသည် တုန်းက ...

"မိုးက မယ့်ကိုခေါ်ထား လိုက်လေ" ... တဲ့ ။

သူညီမဒေါ်ခင်မိုးကြည်ကို ချသည့် အမိန့်မှာ "မယ်" ကပါသက်မဲ့ အရပ်ကလေးကို စားပွဲ ပေါ်မှာ နေရာရွှေ့ခံရသလို ငြိမ်သက်နာခံခဲ့ဖူးပြီ။ ဒေါ်ခင်ခင်ခန့်မှာ ဘယ်လိုစွမ်းအားသတ္တိတွေနှင့် ပြည့်စုံနေသည် မို့ မငြင်းပယ်ရဲကြတာလဲ။ မငြင်းပယ်ရဲတာထက်၊ မငြင်းပယ်ရက်၊ မငြင်းပယ်ချင်တာ က ပိုလိမ့်မည်ထင်၏။

"ဆင်တူပဲ ဝတ်ကြမလားမမ"

နှင်းပွင့်က မယ့်ကို မမပဲခေါ်သည် ။

"ဒါပေါ့ ... နှင်းပွင့်ရဲ့ ကြီးခန့်အမိန့်လေ၊ ဘာဝတ်မလို့ လဲ၊ မြန်မာအင်္ကျီလက်ရှည်ရင်စေ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုယ်လုံးပေါ်တော့ အဝိန်အဝသိသာတယ်၊ ဘလောက်စိပ်ပွပွ"

မယ်က သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ၊ အင်္ကျီနှင့် လုံချည်ထ၊ ရွေးသည် ။

"မယ်တော့ နားပြီ" ... ဟု ဆိုကာ၊ အဝတ်အစားကိုကမန်းကတန်းလဲပြီး ကုတင်တစ်လုံး ပေါ်သို့ကိုယ်ကိုလိုမ့်တင်လိုက်သည် ။ မယ် ... ဒေါ်ခင်ခင်ခန့်နှင့် စကားပြောဖို့ ဝန်လေးနေပါသည် ။ ဒေါ်ခင်ခင်ခန့်က ပြောခဲ့သည် လေ ...။

"ချွေးမ၊ မတော်ချင်ပါဘူး" ... တဲ့ ။

ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုပြောထားသည့် အမျိုးသမီးကြီးအိမ်သို့ မိုင်ပေါင်းထောင်ချီဝေးကွာသော အရပ်မှ အရောက်လာခဲ့သည့် ကိုယ်ကိုကိုယ်လည်း ထူးဆန်းအံ့ဩမိပါသည် ။

"ကျွန်မရဲ့ လှုပ်ရှားဟန်တွေက နည်းနည်းနွေးကွေးနေတယ်နော်"

နှင်းပွင့်လည်း ကျန်ခဲ့တင်တစ်လုံးပေါ်လှဲလိုက်သည် ၊ မယ်က နှင်းပွင့်ကိုကျောခိုင်းလိုက် သည် ။ မျက်စိကို မှိတ်လိုက်၏။

နေရပြန်ပါပြီ၊ သူစိမ်းအိမ်။ ကိုယ့်ဇာတိချက်ကြွေမှာ ကိုယ့်မိကိုယ့်ဖကိုယ့်ညီကို မောင်နှမကို ရှာမတွေ့ဘဲ သူစိမ်း အိမ်တွေချည်း နေနေရသည့် ကိုယ့်ကံဆိုးကို ကြေကွဲရပါသည် ။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခွဲတုန်းက မယ် ... မြန်မာပြည်သို့ တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ပါသေးသည် ။ အဲသည် တုန်းက ... ။
